

[Holm Tved.]

nogen form for selvrisiko og derfor har ment det rigtigt helt at dække sig ind ved forsikring.

Et andet spørgsmål er om den forsikringsmæssige erstatnings mulighed på denne basis. I tilfælde af, at meget omfattende, for ikke at tale om totale, skader foreligger; må man spørge, om det forsikringsmæssige grundlag for erstatning i betryggende omfang vil være til stede, eller om staten i sådanne tilfælde alligevel må træde til, således som tilfældet var under den forrige krig. I § 8, stk. 1, er der godt nok taget et vist forbehold med hensyn til erstatningen; men er det tilfældet, at staten kan komme ind i billedet på den måde, kunne man jo lige så godt straks vælge det erstatningsretlige princip, at staten simpelt hen overtager erstatningsansvaret for alle krigsskader, selv om man mangler det apparat og den erfaring, forsikringselskaberne sidder inde med, og som vel nok ikke er uvæsentligt. Men en præmiebetaling beregnet på den enkeltes skatteevne synes umiddelbart mere retfærdig og i alle tilfælde nok mindre tyngende på de små budgetter.

Jeg har nævnt disse ting, ikke fordi jeg på forhånd har taget stilling til, om det skal være det ene eller det andet, men fordi jeg finder det rigtigt, at de forskellige muligheder indgår i udvalgets overvejelser.

Socialdemokratiet kan tilsige sin positive medvirken til et sagligt udvalgsarbejde, hvor vi vil se på alle muligheder for den bedst mulige sikring af befolkningen og for retableringen af de skader, som en krigssituation kan påføre landet og den enkelte. Men vi gør det med nøjagtig det samme håb, som handelsministeren udtrykte i sin fremsættelsestale, nemlig at det aldrig nogen sinde vil blive påkrævet at sætte denne lov i kraft.

Mads Eg Damgaard: De fleste, der har med en lovgivning af denne art at gøre, har nok gjort sig deres tanker om, hvorvidt man i det hele taget kan lovgive på dette område

på en sådan måde, at man kan være sikker på, at de frygtelige skader, der kan opstå under en kommende krig, overhovedet kan dækkes. Det var vel også grunden til, at det allerførste udvalg, der blev nedsat af handelsministeriet, og som var et rent embedsmandsudvalg, mente det rigtigst at opstille et administrativt apparat, der skulle modtage anmeldelse om forvoldte skader, registrere dem og vurdere dem for senere udbetaling af erstatning.

Imidlertid blev erhvervsorganisationernes repræsentanter spurgt om deres mening om denne sag, og disse repræsentanter mente det rigtigst at følge den ordning, hvorefter man under sidste krig dækkede krigsskader, nemlig den forsikringsmæssige, hvorefter brandforsikringspræmierne blev forhøjet med så og så mange promille, alt efter den risiko, krigsforholdene betingede. Forholdet var yderligere det, at et mindretal i det nævnte udvalg mente, at en sådan ordning var den rigtigste og nemmeste at administrere, idet man simpelt hen gjorde gældende, at virkelig total skade slet ikke kunne dækkes, ligegyldigt hvilken form for forsikring man anvendte.

Jeg vil gerne hertil sige, at også jeg og mit parti mener, at en ordning byggende på det forsikringsmæssige princip er det bedste, bl. a. også af den grund, at når det går efter forsikringsmæssige principper, vurderer forsikringselskaberne tingene og holder øje med, om folk i det hele taget behandler deres ting ordentligt og har den forsikring, der skal til; derved kan skaderne måske formindskes i nogen grad. Anderledes ville det være, hvis staten skulle dække det hele uden videre. Det skal erkendes, at det så var på en bredere basis; men som allerede sagt kan vi ikke regne med, at denne ordning heller til syvende og sidst kunne dække. Det nærværende lovforslag er derfor affattet på samme måde som ordningerne under sidste krig, der byggede på loven fra 1939, som har ligget til grund for de krigsforsikringsordninger, vi har haft siden.